

og Spanien), medens 11 lande, herunder de fleste NATO-lande, dog ikke de nordiske (der stemte for), undlod at stemme. Den efterfølgende behandling i sikkerhedsrådet forløb overraskende fredeligt og førte til vedtagelse med alle stemmer undtagen Frankrigs af en resolution, som opfordrer generalsekretæren til at fortsætte sine bestræbelser i sagen.

Som det vil ses af foranstående lykkedes det i mange tilfælde, omend ikke alle, at opnå formuleringer, som på den ene side kunne godkendes af afro-asiaterne og på den anden side gjorde det muligt for i alt fald de mest liberalt indstillede vestmagter at stemme for.

7. Som i tidligere år gav spørgsmålet om Palæstina-flygtningene anledning til bitre kontroverser mellem Israel og de arabiske lande. Diskussionen drejede sig herved mindre om, hvad man konkret kunne gøre for at hjælpe flygtningene i deres ulykkelige stilling, end om at gentage henholdsvis de arabiske og de israelske teser med hensyn til sagens politiske baggrund. Disse principper er, som det vil være bekendt, diametralt modsatte, og debatten efterlod et indtryk af, at en løsning af spørgsmålet inden for overskuelig fremtid er lidet sandsynlig. Erkendelsen heraf og ønsket om først og fremmest at undgå en udvidelse og skærpelse af konflikten er baggrunden for USA's politik, som traditionelt spiller en afgørende rolle for FN's behandling af spørgsmålet.

I denne sag fremlagdes dels et amerikansk forslag, der fulgte retningslinjerne fra tidligere års beslutninger, dels et forslag som i sin realitet lå noget nærmere de arabiske landes ønskemål, og endelig et forslag som bl. a. med dansk og hollandsk støtte opfordrede parterne, d. v. s. Israel og de arabiske regeringer, til at forhandle sig til rette om flygtningespørgsmål.

Som i tidligere år måtte det imidlertid igen på 18. samling konstateres, at alene det amerikanske forslag kunne samle det fornødne flertal bag sig. Medens de to andre forslag blev trukket tilbage, blev det amerikanske forslag vedtaget med stort flertal; det fik bl. a. støtte fra samtlige nordiske lande.

8. Spørgsmålet om en udbygning af FN's fredsbevarende operationer blev kommenteret fra mange sider under FN's generaldebat, og der blev bl. a. også fra dansk side peget på ønskeligheden af, at hele dette spørgsmål blev nøje undersøgt, således at organisationen kunne stå vel forberedt til eventuelle fremtidige operationer. I denne forbindelse hørtes fra adskillige talere rosende ord til de skandinaviske lande for de forberedelser, som allerede er truffet af disse, med hensyn til etablering af en beredskabsstyrke til rådighed for FN. Mere praktiske vedtagelser angående dette spørgsmål i dets almindelighed blev imidlertid ikke truffet, hvorimod de igangværende operationer var genstand for behandling i 5. udvalg og senere i forsamlingen.

Som bekendt havde det været generalsekretærens ønske at bringe den militære side af Kongo-aktionen til afslutning ved årets udgang. Kort efter forsamlingens åbning fremkom imidlertid en anmodning fra regeringen i Leopoldville, som støttedes af mange afrikanske stater, om en forlængelse af FN's militære tilstedeværelse i 6 måneder ud fra ønsket om et benytte denne tid til en yderligere disciplinering af Kongos egne styrker, således at disse kan stå bedre rustede til at overtage FN-styrkernes opgaver, når disse sidste forlader landet. På baggrund af den kraftige afrikanske støtte blev forlængelsen vedtaget med stort flertal.

Forsamlingen vedtog ligeledes opretholdelse af FN's beredskabsstyrke i Det mellemste Østen.

I begge tilfælde fortsatte en allerede tidligere mærkbar tendens hos udviklingslandene til at presse for, at deres andel i udgifterne til de fredsbevarende operationer reduceres mere og mere. Der ligger heri en åbenbar fare for fremtidige fredsbevarende operationer, idet udviklingslandene — i første række de afro-asiatiske og Latinamerika — alene kan præstere det til beslutninger fornødne kvalificerede flertal i forsamlingen, medens der på den anden side åbenbart må være en grænse for, hvor tung en finansiel byrde vestmagterne og først og fremmest USA er parat til at acceptere.

9. Ser man tilbage på den 18. plenarforsamling, må dens forløb betragtes som